

מז.

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

מסורת הש"ס

(א) יומא סט: מגילה דה
(ב) יומא ע"ג (ג) שס ע"ה
(ד) זכרונא לנב"א (ה) מגילה
(ו) יומא ע"ו (ז) יומא ע"ה
(ח) שט"ז (ט) שס, ט"ז ויקרא
(י) שס ט"ז (יא) יומא
ס: כירומא דה"ל עירובין
(כ) ק"א, (ל) זמנא ט"ו
(ל) שופטים י"ח (מ) ע"ג
מוסאס ז"ב ד"ה כל
דמאר וכ"י השיגו על וס'
(ע) זכריהס י"ח, (פ) ק"א כמדי
סיפספס"ה (ר) ש"ל, (ז) ע"ג
מ"ט ע"ד עק"ה

תורה אור השלם

1. וְיָקָרָא בִּלְפָנֵי הַרְחוֹב
וְיִשְׁכְּבוּ לִפְנֵי שַׁבָּת הַיָּמִים מִן
הַיָּמָוֶה עַד מִצְוַתֵּי הַיּוֹם
בְּגֵדֵי הָאָשִׁים וְהַשִּׁים
וְהַמְּבִינִים וְאֵינוֹן לִלְעָם
אֶל סֵפֶר הַתּוֹרָה:
תַּמְחִיָּה ח ג
2. וְיִצְוּ מִשָּׁה אוֹתָם
לֵאמֹר מִקֵּץ שִׁבְעֵי שָׁנִים
שְׁנַת הַשְּׁמֹנֶה הַזֶּה
הַמְּבִינִים:
דְּבָרִים י ב
3. שׁוּם תֵּשִׁים עֲלֶיךָ מֶלֶךְ
שִׁיבִי יִבְרָח י אֱלֹהֶיךָ בֹּא
מִקְדָּשְׁךָ אוֹחֵץ שִׁשִּׁים עֲלֶיךָ
עֲלֶיךָ אֶל כְּכֹל לִתֵּת
עֲלֶיךָ אִישׁ נָכְרִי אֲשֶׁר לֹא
אוֹתוֹךָ הוּא: דְּבָרִים יו טו
4. דְּבָרִים א ג-ד
5. דְּבָרִים י ד-ו
6. דְּבָרִים י ג-כ
7. דְּבָרִים יז כ-כ
8. דְּבָרִים יז כ-טו
9. דְּבָרִים יז כ-כ
10. דְּבָרִים יז י-ח
11. בְּבוֹא כֹל יִשְׂרָאֵל
לְעֹלֹת אֶת פְּנֵי יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ בִּמְקוֹם אֵל
וּבְיִבְרָח תִּקְרָא אֶת הַתּוֹרָה
וְגַם לִי יִשְׂרָאֵל
בְּאֵזְבִּיבָה: דְּבָרִים ל א

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה של רגלים
וכו' תחת ברכת מחילת
כ"ל ומצבת של גמחה:

נליון הש"ם

ד"ר אהרן אהרן
שמואל משהאל. ע"י ז"ל
דף פח ע"א וע"י מהרש"א
במ"א רמז ז"ל:

לעזי רעז"י

אלמבר"א [אלמינבר"א].
דימה.

וַיִּקְרָא ה' בַּסֵּפֶר עֲזָרָה כְּתִיב. קַמְנִי מִיָּהָ לִרְצֹן בְּעֵרָה הִיוּ קוֹרְאִים:
מִמֶּנִּי כְּדֵי שֶׁלֹּא יִפְסֹק הַתּוֹרָגְמָן הוּא. שְׁפָרְשֵׁת שׁוֹר אִלּוּ כִּשְׁצִי קְרוֹבָה
לְפָרְשֵׁת אַחֲרֵי מוֹת^ו וְלֹא גַמַּר הַתּוֹרָגְמָן לְתַרְגֵּם עַד שֶׁזֶה רוֹאֶה אֶךְ
בְּעֵשׂוֹר וּמִתְחִיל כְּשֶׁמִּפְסִיק זֶה: וְעַד כִּמָּה מְדַלְּגִין. בְּנֵי־אֵל: לֵאמֹר

צענין אחד. מדלגין בתורה כגון
ממתי דתריייהו צענייט דיה"כ וניהו
הילכך מדלגין כדאי שלא יפסוק
וצרייטא דקתני דלפי כדאי שלא
יפסוק תורגמן אין מדלגין בשני ענינין
שזה צענין ויסא דפסוקים וזה צא
דפסוקים או צפרשה אחרת שאין הלב
שהוא נמשך אחר ענין אחד ממנה
ללגא ממנו לשמוע ולהצין דברי ענין
אחר הלכך תורה שהנחות תליות בה
ומשמיעין אותה לצבור ופסוק אחד
שלא יצין בו וזהו שוכחו ועובר עליו
עליו מקיימו וזהו חורבה על כך
כלו אין מדלגין מענין לענין ואפילו

אין התורגמן מפסיק אבל בנבא
 שפיר דמי: והסניא. בנחותא:
 ובנבא בשי עניין. וכל שכן בעין
 אחד: ובנבא של שנים עשר
 מדגין. מנבואה להבדלה דכולה
 חד ספרא איהו: וכל הספר להחלה.
 למפרע: וכל כך נמה. לו לומר
 להם: שלא להוליא לעו. שלא יאמרו
 ופרשה שהוא קורא על פה אינה כתובה
 צו וספר משובש: משום פגמו.
 צו ספר תורה ראשון שלא יאמרו
 מאלו צו פסול: בעניינו צו יס.
 ופרשה של אותה שצט לפי סדר פרשיות

התורה: ת"ר השאר תפלה. וז' היא שיש ברכה אחת ובו תפלה תחנה רנה ובקשה שעמך כו': מלאן וא"לך. לאחר שגמר כהן גדול לקרוא פרשה אחרת, הנהיגו כל אחד מן האנשים

ספר תורה מצינו לעזרה דקסבר
 (א) אין עירוב והוא לא ליום הכפורים
 נמי (ב) ירושלים דלתומיה נעולות
 צבילה ומערבין את כולה: להראות
 חזונו. של ס"ת ונוי דאמר מר (גזיר
 דק"ב) זה אלי ואנוהו (התנאה לפניו

במנות בס"ת נחה צלינית נחה:
מתני' בשמיני. בגמרא פריך
בשמיני ס"ד הא אומר במוצאי יו"ט
הראשון ומשיגין אימא בשמינית
המוצאי שמינית ויורה שזה הולך

שנשנה שמינית: צימה. אלמברא¹ שבע
בסוף מקץ שבע שנים. בסוף שבע
ואותה קרייה על יד מלך היא
בפרשת המלך² את
המורה הואת אין קורין ביום
במשנה תורה: וקורא יושב.
בשישה: אגריפס המלך. מלך
המורה שאל מורשו על הורדוס והוא
המורה ששנה: ביהמ"ד: וזלד ענינו

דמעות. שהמקרא הזה פוסלו מן המ
והיה אם שמוע. ע"י דילוג ומשם מדלג

ומשמיע לרצים עשר תעשר כי תכלה ל
ציון עשר לבי תכלה קורא את אלה יחד
התורומן אין למלך תורומן ואין מתורמ
זכרות: **המלך מנצח**. אחר קריאתו:
כל הסימנים הללו מקץ שנת הסימטה
ואע"פ דלא מתרמי בסימטה של מנו
סודם ר"ה של סימנים דהא חמץ של

צריכה. שיהא צריך לחזור ולצרך (שם). בתיקנן. כמ
בעליה שטרח להתנאות במצוה, שנאמר זה אלי ואני

[illegible]

א וליכרכיה לספר וליקרי א"ר הונא בר יהוד
ב"ת בצבור וליתי ב"ת אחרנא וליקרי רב הו

של ראשון ר"ש בן לקיש אמר ^אלפי ^בהשיאין ^גהיישינן לפנמא ^דוהאמר רבי יצחק נפחא ^הר"ר שלש תורות וקורא אחת מענייניו של יוב הנוכח בתלתא גברי בתלתא סיפרי ליכא איכא פגמא: ומברך עליה שמונה ברכות כו' בדרך שמברכין בבהכ"ז ועל העבודה ועל ה' על המקדש בפני עצמו ועל הכהנים בפני עצמם ^וירושלים בפני עצמה: והשאר תפלה: ^זת

ובקשה שעמך ישראל צריכין ליוושע וחור
כל אחד ואחד מביא ספר תורה מתוך ביו
להראות חזותו לרבים: **מתנ"י** פרשת המלך
חג בשמיני במוצאי שביעית עושישין לו בימה
שנאמר ² מקץ שבוע שנים במועד וגו' חזן ה
הכנסת וראש הכנסת נותנה לסגן והסגן נותן
והמלך עומד ומקבל וקורא ויושב אגריפס
³ ושבתוהו חכמים וכשהגיע ³ ללל תוכל לתת
אמרו לו אל תתירא אגריפס אחינו אתה את
הדברים עד ⁵ שמע ושמע ⁶ והיה אם שמוע
⁹ ופרשת המלך ¹⁰ וברכות וקללות עד שגומר
מברך אותן המלך מברך אותן אלא שנותן
גמ' בשמיני סלקא דעתך אימא בשמינית ו
רחמנא מקץ הוה אמינא נימנו מהשתא ואי
רחמנא שמיטה ואי כתב רחמנא שמיטה ה
במועד ואי כתב במועד ה"א מריש שתא כתב
רחמנא כהג הסוכות הוה אמינא אפי' יו"ט אחר

ת: אחינו אהב. * ט) אשמו מִישראל: וקורא **מסחינא** תא
 שר תעשר ומשם מדג וקורא כי תכלה לעשר וזכרות וקלנ
 שמוע קבלת עול מִזֹּת דלאמר ב' שני דזכרות (דף יא.)
 ר מפני שהוא זמן אסיף ומתנות עניים והפרשת תרומות
 להפסיק בנמשעות וזכ"ר קורא פרשת המלך ואי משום ידי
 (אחריו): **זכרות ש"ג מנבך**. ציוה"כ אחר מקרא פרשה דלא
 רגלים. מקדש ישראל והומנים מנבך תחת (6) זכרות
 אהרן הקורבן וצמועד: **נימנוהו מסחא**. מנחת ארבעים
 תיגין דאחר שע שביעשו שבע שחילקו דלאמר' (שחילקו)
 שנה ששמה: **מריש שחא**. שכולו נהראל מועד דכתיב (שחילקו)

ונו אומריין אותן בתפלה (שם). השאר תפלה, השנויה במשנה, כך היא תחנה ו התנאה לפניו במזות, לולב נאה ספר תורה נאה בקלף נאה בדיו נאה בלבלב אומ

כתב רחמנא בחג הסוכות. תימה השמא דכתיב בחג הסוכות
במועד למה לי ועוד לא ליכתוב אלא מקץ שבע שנים שנת
השמיטה צבא כל ישראל ליראות ואנא ידענא דלאו היינו מר"ה
דלא אינן צאים ליראות ו"ל אם כן הוה אמינא בחג המצות להכי

בב אשר לפני שער
בעזרת נשים: וקורא
: ורמיניה ⁶ "מדרגין
נורה אמר אבי לא
התורגמן כאן בכדי
לא עלה קתני מדרגין
ה ועד כמה מדרגין
ורגמן מכלל דבתורה
אבי לא קשיא יכאן
ניינין והתניא מדרגין
יא בשני עניינין וכאן
זוק התורגמן ואין
יובביא של שנים
לא ידלג מסוף הספר
התורה ומניחה בחיקו
להוציא לעז על ס"ת:

יודים קורא על פה: י א"ר הונא בר יהודה א"ר ששת ילפי שאין גוללין אסרינא וליסרי רב הונא בר יהודה אמר "משום פנמו

וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ הַשָּׁמַיִם מְבָרְכִין בְּרַכָּה שְׂאִינָה צְרִיבָה וְכוּ'
 וְכִי יִצְחָק נִפְחָא יִרְ"ח מְבַת שְׁחַל לְהוֹיָת בִּשְׁבַת מְבִיא
 חַת מַעֲנִינֵיו שֶׁל יוֹם וָאֶחָת שֶׁל רַ"ח וָאֶחָת בִּשְׁל
 תִּלְתָּא סִיפְרִי לִיכָא פֻגְמָא לְהַד גְּבֵרָא בְּתֵרִי סִיפְרִי
 יִהְיֶה שְׂמֹנֶה בְּרֻכּוֹת כּוּ': הַ"ד" [מְבָרְכִין] עַל הַתּוֹרָה
 וְעַל הָעֲבוּדָה וְעַל הַהוֹדָאָה וְעַל מַחֲלֵת עוֹן כְּתִיקָנָן
 וְעַל הַכְּהֻנִּים בְּפָנֵי עֲצֻמֹּן עַל יִשְׂרָאֵל בְּפָנֵי עֲצֻמֹּן וְעַל
 הַשָּׂאֵר תַּפְלָה: הַ"ח"ר הַשָּׂאֵר יִתְפַּלֵּל תַּחֲנוּנֵי הַגָּוֶה

צריכי ליוושע וחותם בשומע תפלה מכאן ואילך
ספר תורה מתוך ביתו וקורא בו וכל כך למה כדי
מלתני' פרשת המלך כיצד ^פמוצאי יו"ט הראשון של
עית ^עעושיין לו כימה של עץ בעזרה והוא יושב עליה
ים במועד וגו' חזן הכנסת נוטל ס"ת ונותנה לראש
יתנה לסגן והסגן נותנה לכהן גדול וכ"ג. נותנה למלך
וקורא יושב אגריפס המלך עמד וקבל וקרא עומד
גועי ^גללא תוכל לתת עליך איש נכרי ולגו עיניו דמעות
ריפס אחינו אתה אחינו וקורא מתחילת ^דאלה
מוע ^והיה אם שמוע ^זעשר תעשר ^חכי תכלה לעשר
ת וקללות עד שגומר כל הפרשה ברכות שכהן גדול
דך אותן אלא שנותן של רגלים תחת מחילת העון:
תך אימא בשמינית וכל הני למה לי צריכי דא' כתב
א גימטא מוהשתא ואע"ג דלא מתרמי בשמיטה כתב
בב רחמנא שמיטה ד"א בסוף שמיטה כתב רחמנא
ה"א מריש שתא כתב רחמנא בהג הסוכות ואי כתב
אמינא אפי' יו"ט אחרון כתב רחמנא ^יבבוא כל ישראל
מאתחלתא

ישראל: וקורא מחילת אלה הדברים עד שמוע. שבואמחן: ושמוע
תכלה לעשר וזכרות וקללות ומשם חוזר למפרע וקורא אשימה עלי
בפ' שני דזכרות (דף ג'.) וכן זכרות וקללות קבלת זרימות של תורה
ת עניים והפרשת תרומות ומעשרות ואע"פ שפרשת המלך מפסקת
א פרשת המלך ואי משום דיש כאן דילוג בתורה (ב' כדיל) (שאל) יפסק
ה"כ אחר מקרא פרשה כדאמרן (יומא סח: ויגליט מ:.) מבדך עליה שמונה
ס מבדך תחת (ה') זכרות של מחילת העון שבזיו"כ: גב' לרידי.
השאל: משנת ארבעים והלאה שבערבות מוזב נאמרה פרשה זו
ע שחילוק כדאמרן (בבבא מציעא) (דף מ:.) שצרכין (דף יג:.) כפוף פשוט.
ויולו נחלמו מועד כדמסי (ויחא ג') אלה מועדי ה' ותפסינו מל' ז'ה:

מאימת

עא א מ״י פ״ב מהל' תפלה הלכה ח יג סמג עשין יט טו"ש"ע א"ח סימן קמד סעיף א:
עב ב מ״י שס הל' יג

[טוֹשֵׁעַ שֶׁסִּי] :
 עַג ג ד ה ו מִי וּמִג
 שֶׁס טוֹשֵׁעַ שֶׁס :
 עַד ז מִי שֶׁס הִלָּג וּפִ"ג
 מִהֲלָ עֲבוּדָה יוֹהֲ"כ
 הִלְכָה י סִמְג שֶׁס טוֹשֵׁעַ
 אִ"ח שֶׁס סַעֲיָן ג :
 עַה ח מִי פִ"ג מִהֲלָ
 עֲבוּדָה יוֹהֲ"כ שֶׁס :
 ט [מִי פִ"ג מִהֲלָ זִרְכוּת
 הֲלָ טו טוֹשֵׁעַ אִוִּיחַ סִי
 רָטוּ סַעֲיָן 17] :

עו י מ"י פ"ג מהל'
תפלה הלכה כד סמג
עשין יט טו"ש"ע א"ח סימן
תרפד סעיף ג:
עו כ מ"י שס פ"ב הל' כג
סמג שס טור ש"ע
א"ח סימן קמד סעיף ד:
עו ל מ"י שס ופ"ג מהל'
עבודת יוה"כ הלכה י
חמ"ט ופ"ג שם:

עמ"מ מ"מ פ"ג מהל' עבודת יוה"כ ה' יא
סמג עשין רט:
פ"ס מ"מ פ"ג מהלכות חגיגה הלכה ג סמג
עשין רלז:
פ"ע מ"מ ס"ס ה' ד:
פ"פ מ"מ ס"ס ה' ג:

מוסף רע"י

מַדְלִיגִין בְּנִיָּא. מִפְרָשָׁה
לְפָרְשָׁה, וְאִין מַדְלִיגִין
בְּתוֹרָה. שֶׁשּׁוֹמֵעַ אֶת
הַקּוֹפֵץ מִמָּקוֹם לְמָקוֹם אֵין
לָבוֹז מִיֵּשֶׁב לְשֹׁמֵעַ (חֲגִילָה
בִּדְבִי). כֹּאן בְּכַדִּי שִׁיפְסוּק
הַמְתוֹרֵגְמֵן. הֵא דְקָמְנִי
אֵין מַדְלִיגִין צִפְרָשָׁה
הַרְסוּקָה מִזָּה, שְׁמוּסָה

דגולל ספר תורה עד מקום
ההדיוג יפסיק התורגמן
המתרגם פסוק שקרא
ההקורא ונמצאו צבור יושבין
וממפין אין זה כבוד צבור,
אלא כבוד אף בעשור סמוכה היא
מית ויכול לגלול שם
שפסוק התורגמן
(יחזקאל ט: וכו') חגיגה

בגון הכא ששמי הפרשיות
מדברות צענין יוה"כ
מדלגין וכדי שלא יפסיק
המורגמא, והא דקמי
דאפילו צדי שלא יפסיק

ממי לא דילג בשמי עניים,
לפי שדברי תורה היא
ועושין ומאוס
שכנסו כלל השומעין
יולא משיטה
אחת יאנו נח
ההצנן (יומא שם ובע"ז)
ואין מדלגין (שם).
ממנביא לנביא. יש כאן
יומר מדאי (מגילה)
וכל כך למה. למה
לומר יומר ממא
לומר יומר ממא

[illegible]

ראשון. שלא יאמרו חסר
הוא (שם). ברכה שאינה
יו של ספר תורה ותפארת
ל קצר וגבוה (ע"ט טז).